

СЕМИНАР БУДАПЕЩА 2018: „ЖИВОТ В ПО-СПРАВЕДЛИВО И ПО-ЗАГРИЖЕНО ОБЩЕСТВО“

Posted on 25 March 2019

This page is available in [Magyar](#) and in [Română](#)

Този Семинар събра на едно място 31 души от различни групи от България, Унгария, Румъния и Сърбия, както и членове на „ATD Четвърт и свят“ от Белгия, Франция, Полша и Обединеното кралство. Участниците имаха различен социален статус. Някои от тях работят в групи или организации. Някои са изолирани, а други са ангажирани с активност и в своята общност и квартал. Всички те отчитат трудностите, с които хората, живеещи в бедност, се сблъскват ежедневно, както и техните силни страни и способности. Всеки участник се опитва да достигне до онези, които нямат възможността да дадат своя принос на обществото.

Семинарът се проведе в Европейския младежки център в Будапеща,

Унгария в периода 4-8 юли, с осигурен превод на пет езика. Дискусиите наблегнаха на три главни аспекта, характеризиращи едно по-справедливо и по-загрижено общество:

- Достъп на всеки до образование;
- Достъп до нормално жилище, снабдено с електричество, течаща вода и отопление;
- Стратегии, изпробвани от участниците с цел да бъде осигурен достъп на хората до техните права и да бъде изградено едно по-приемащо общество.

Участниците работиха в рамките на тематични и общи групи, но също така използваха творчески работилници, за да научат различни неща, като методология на груповото рисуване, образователни методи за правене на хляб и създаване на театрален образ. Ето няколко важни изказвания на хора, които присъстваха на събитието:

“Ние можем да преминем от общество, белязано от бедност, към едно по-справедливо и по-загрижено общество като бъдем свързани един с друг и с всички, като помагаме на другите да получат достъп до образование и като се присъединим към усилията на живеещи в бедност хора да се справят с положението, в което се намират.”

“Нашето правителство не ни забелязва, ние все още сме невидими.”

За достъпа до образование

Важно е да разберем пречките, които възпират децата да посещават училище, както и да учат, когато ходят на училище.

“Ние препоръчваме да бъде запазена връзката на родителите с образованието, да бъдат идентифицирани силните страни и съществуващите ресурси в рамките на общността и да се работи с тях, да бъдем творчески настроени и мотивирани. Ние бихме желали да сближим родителите с учителите.”

“Друга наша препоръка касае предлагането на алтернативни занимания на децата, за да бъдат мотивирани с цел да изградят самоувереността си. Това изисква подход, при който стъпка по стъпка се създават постижими цели в ума на децата.”

“Принадлежащите към общността помощници в сферата на образованието обикалят квартала (махалата), за да разберат кои деца не посещават училище. Те също така говорят с майките за това какво се случва в училище. Те правят това по един непринуден начин, тъй като живеят на същото място и са свикнали да седят и да обсъждат разни

теми с други майки.”

За нормално жилище

“Направиха поправка в закона. Сега законът постановява, че е незаконно да се живее на улицата. Задължително е да се отиде в приют, но в действителност в приюта няма достатъчно легла за всички. Това е ужасно и ние все не успяваме да променим мисленето на нашето правителство... Бидейки бездомници в Унгария, сега се чувствате заплашени.”

“Когато се окажем предизвикани от нещо ново, можем просто да го включим в списък, който да може да бъде видян от всеки. Ние го наричаме “карта на проблемите”. Тогава сядаме заедно, говорим за това, избираме кой от проблемите е най-належащ и доста често намираме решение. Нашата общност се обедини благодарение на комуникацията.”

Едно от заключенията по тази тема е, че изграждането на силно чувство за общност и усещане за съвместен живот е много съществена стъпка. Без нея нищо не би могло да започне. Освен това, другите хора в обществото трябва да познават проблемите на онези, които нямат достъп до нормално жилище. Другите членове на гражданското общество биха могли да подкрепят усилията и нуждите на онези, които се сблъскват с подобни ситуации, тъй като правителството и местните власти се налага да се съобразяват със своите собствени отговорности.

Друго много важно заключение се състои в това, че ние трябва да разработим както дългосрочна стратегия, така и допълнителна краткосрочна стратегия, за да може на хората да бъде даден шанс да излязат от непосредственото трудно положение, в което се намират.

За стратегиите

“Ако искаме да постигнем същите цели, ние се нуждаем от гласовете на онези на дъното, които преживяват трудности, но и от гласовете от другата страна на бариерата, за да [постигнем промяна]. В противен случай ще си останем две отделни групи: ние и те.”

“На хората им е нужно много време, за да изразят какви предизвикателства стоят пред тях и очевидно хората биха могли да се обезкуражат при такъв дълъг процес... Научаваме, че трябва да сме в постоянен контакт с онези хора, участващи в проекта в дългосрочна перспектива.”

“Важно е да има хора от общността, от бедните райони, във всяка от нашите дейности, за да станат хората, живеещи в бедност, по-забележими. Те могат да подкрепят децата си в това да открият, че те са като другите деца.”

“Аз предлагам футбол на децата и чрез спорта ги карам да ходят на училище. Работата, която вършим в нашата махала, е много трудна, но, ако ние не се захванем с нея, кой друг ще поиска да го направи?”

“Предлагането на циркови или футболни занимания на деца е една от първите крачки. Това им показва, че те са способни. Но следващите стъпки също са трудни: да направим училищата по-отворени и приятелски настроени, а работните места – по-достъпни... Тези стъпки заедно ще направят така, че училището, но също така и полицията например, да променят отношението си към бедността, а това ще накара и обществото да се промени.”

Алина ни показва как да правим пирамиди от хора с цел да ни демонстрира по какъв начин цирковите умения биха могли да помогнат на хората да се научат да си имат взаимно доверие.

Заключение:

“Всеки от нас се чувства изолиран и сам в работата си. Да се срещнем на това място е вдъхновяващо, защото сега знаем, че не сме сами в това, което правим. Дори открихме идеи за бъдещо сътрудничество.”

“Ние видяхме ценността на това да постои някой, да работиш без да очакваш нещата да се случат от първия опит. Те просто няма да го направят.”

И накрая, както каза Ела от Полша, “Ние трябва да останем обединени, дори когато се натъкваме на противопоставяне и конфликти... Винаги има някой някъде, който ще ни помогне да ги преодолеем.”

Организаторите на Семинара почувстваха колко много участниците желаеха да се проведе друг подобен семинар. Оценката на присъстващите показва, че такъв тип семинари правят участниците по-силни и им позволяват да станат по-добри в ежедневните си дейности.

Ако желаете да научите повече:

[- Свалете в електронен вариант Резюмето на Семинара Будапеща 2018](#)